

บทที่ ๑๖

ข้าศึกเพิ่มเติมกำลัง

ฝนมาหยุดตกเอาประมาณกลางเดือนพฤศจิกายน อากาศเริ่มกลับมาสดใสเหมือนเดิม ท้องฟ้าเปิดทำให้เฮลิคอปเตอร์สามารถนำเสบียงมาส่งได้ตามปกติซึ่งรวมถึงจดหมาย พัสดุ อาหารดี ๆ และเครื่องแบบใหม่ ๆ สะอาด ๆ นอกจากนั้นฟิล เนลก็ได้กลับมาจากการไปรักษาอาการบาดเจ็บพร้อมกับพันหน้าที่หายไปถูกแทนที่ด้วยวิศวกรเทียม “สวัสดีครับหมวดสบายดีนะครับ” เขาทักทายผมด้วยรอยยิ้มที่ดูสว่างสดใสมากกว่าอากาศในยามนี้เสียอีก “สวัสดีฟิล ลมอะไรพัดมาแถวนี้เนี่ย” “ระเบิดลงครับหมวด ผมต้องรีบออกจากโรงพยาบาลก่อนที่จะพวกพยาบาลจะรู้ว่าพวกหล่อนท้องกับผมครับ อีกอย่างผมเบื่อกับที่ต้องมานั่ง ๆ นอนบนเตียงโดยไม่ได้ทำอะไร”

เนลไม่เปลี่ยนแปลง ถึงเขาจะมีนิสัยที่ดีในแง่ที่สามารถปรับตัวให้อยู่ได้ในที่ต่าง ๆ แต่ก็คงจะเบื่อจริง ๆ จึงอยากจะกลับมาอยู่กับเพื่อน ๆ “นี่ฟิล ฉันขอโทษที่ดูดำนายในคืนนั้น แต่ฉันต้องใช้วิทยุเพื่อติดต่อจริง ๆ และหานายไม่เจอ” “ไม่เป็นไรครับหมวด ผมรู้ว่าหมวดต้องใช้มันและนั่นคือสาเหตุที่ผมต้องพยายามไปหาหมวดให้ได้ตอนนั้น เออ เลย์โดนสอยครับ” เขายิ้มและผมก็รู้ว่าเขาให้อภัยผม ผมส่งเนลไปอยู่กับหมู่ของรบบินสัน เพราะตอนนี้มีพลวิทยุคนใหม่แล้วคือ พลทหารพีท

สแพงเกลอร์ จากเมืองยูมา รัฐแอริโซนา ซึ่งตอนนี้กำลังเรียนรู้การใช้งานให้คล่องอยู่ ผมเลยให้เวลาเขาสักพักในการฝึกการใช้ ส่วนเนลสันผมรู้ว่าเขาเป็นทหารที่ดีและต้องเป็นที่ต้องการของหมู่ของรบบินสันอย่างแน่นอน ส่วนจอห์น บาร์น ซึ่งเป็นตัวหลักของหมู่ก็อยู่ระหว่างการไปฟื้นฟู เป็นเวลา ๖ วัน ซึ่งเนลสันสามารถปฏิบัติหน้าที่แทนได้

เป็นที่แน่ชัดแล้วว่าข้าศึกใช้ประโยชน์จากช่วงฤดูฝนเตรียมกำลังของตนให้แข็งแกร่งมากขึ้น มีสิ่งบอกเหตุให้เห็นหลายที่ ในการออกไปลาดตระเวนแต่ละครั้ง เราสังเกตเห็นการเคลื่อนไหวเป็นระยะ ๆ มีการตรวจพบอุโมงค์และหลุมที่เพิ่งขุดใหม่ ๆ และกับระเบิดก็มีมากขึ้น พวกเราออกไปลาดตระเวนชุ่มฉ่ำดีข้าศึกถึขึ้น แต่ก็ไม่ได้มีการปะทะใด ๆ หนานบอกเราว่าพวกเวียดกงมีวิธีตรวจและเฝ้าติดตามการเคลื่อนไหวของพวกเราโดยการใช้วิธีง่าย ๆ แต่ได้ผล เช่น ถ้าพวกเราออกลาดตระเวนตอนพลบค่ำ กระท่อมบางหลังก็จะจุดไฟสว่างขึ้นเป็นสัญลักษณ์ให้รู้ ถ้าพวกเราออกลาดตระเวนไปทางทิศเหนือ วิทยุสื่อสารของพวกมันก็จะส่งสัญญาณบอกกันและวัดเคาได้ ที่อยู่ใกล้ ๆ ก็จะจุดตะเกียงและก็ตั้งธงให้สัญญาณ และเมื่อชุดลาดตระเวนกลับฐานหมดแล้วไฟก็จะดับ รูปแบบของไฟและเสียงที่ผสมกันจะเป็นการบอกถึงรูปแบบการรวมกำลังของฝ่ายเรา ในช่วงการลาดตระเวนในเวลากลางวันพวกเด็ก ๆ จะเดินตามเราหลายร้อยเมตร แล้วก็หายไป เพื่อแจ้งข่าวให้พวกเวียดกงรู้ว่าพวกเรามีจำนวนเท่าไร เป็นอยู่อย่างนี้เป็นระยะ ๆ และมักจะเป็นเด็กกลุ่มเดียวกัน

น่าตลกที่เด็กพวกนี้เห็นทหารอเมริกันเป็นทั้งผู้ที่มาปกป้องพวกเขาและมาให้อะไรมากมาย แต่ในขณะเดียวกันเด็กพวกนี้ก็กำลังเป็นส่วนหนึ่งของระบบที่คอยจะเข่นฆ่าพวกเรา ผมเริ่มเป็นห่วงเรื่องความปลอดภัยของพวกเรามากขึ้น ถ้าการข่าวของข้าศึกคืออย่างนี้ สักวันหนึ่งอาจเห็น

จุดอ่อนของพวกเราที่ฐานก็ได้ แม้กระทั่งกับระเบิด ถึงแม้ว่าจะถูกตรวจพบเป็นจำนวนมาก แต่พวกเราก็ดอนไปมากเหมือนกัน เนื่องจากฐานของเรามีพื้นที่จำกัด ห้องสุขาจำเป็นต้องอยู่นอกฐานซึ่งหมายถึงนอกรั้วลวดหนามข้าง ๆ สนามเฮลิคอปเตอร์ สุขาของเราสร้างแบบง่าย ๆ คือเป็นคล้าย ๆ กล่องไม้เจาะรูตรงกลาง ส่วนด้านล่างก็เป็นถังรองรับสิ่งปฏิกูล มันเป็นภาพที่ไม่น่าดูนักสำหรับนักบินที่นำเครื่องมาลงที่นั่นแต่ก็จำเป็น ในเวลากลางวันนั้นปลอดภัยเพราะอยู่ใกล้ฐาน แต่ถ้าต้องการจะปลดทุกข์ในเวลากลางคืนจะต้องมีกระสอบทรายกั้นด้วย เวลาชาวบ้านเดินผ่านไปมาก็จะเห็นได้อย่างสบาย ๆ และคนที่นั่งปลดทุกข์ก็เห็นคนที่สัญจรไปมาด้วย สำหรับผมแล้วจะหลีกเลี่ยงชั่วโมงเร่งด่วนในตอนเช้าซึ่งจะมีชาวบ้านผ่านไปผ่านมาเพื่อไปทำงานที่ไร่นา แต่บ่อยครั้งที่เกิดอาการท้องเสียซึ่งทำให้การใช้ชีวิตที่ฐานนั้นลำบากเหมือนกัน อาการท้องเสียส่วนใหญ่เกิดจากการกินอาหารและน้ำที่ไม่สะอาดพร้อมกับยาเม็ดป้องกันมาลาเรีย ส่วนผสมพิเศษนี้มักทำให้ท้องไส้ปั่นป่วนบ่อย ๆ บางครั้งขณะที่นั่งปลดทุกข์ พวกชาวบ้านที่เดินผ่านไปมาโบกมือให้พร้อมรอยยิ้ม ผมก็โบกมือตอบเหมือนท่านนายพลแมกออาเธอร์ทำ

เช้าวันหนึ่งผู้หมู่ดอน ผู้บังคับหมู่ ๓ กำลังนั่งปลดทุกข์อยู่ มีผู้หญิงชาวบ้านกำลังเก็บฟืนอยู่ใกล้ ๆ สักพักเธอทำหน้าตาตื่นมอมมาที่เขา ด้วยสัญชาตญาณการเอาตัวรอด ดอนรีบกระโดดออกจากส่วนทันที หลังจากการตรวจสอบอย่างเร่งด่วน เราให้พบว่ามีกระดองจระเข้ไฟฟ้าระหว่างสุขากับจรวด B-40 เล็งมาตรงที่คนนั่งพอดี ถ้าคนที่มาปลดทุกข์ปิดฝาส่วนก็จะเป็นการทำให้จระเข้ไฟฟ้าทำงานและจรวดก็จะพุ่งเข้าใส่ทันที เป็นที่ชัดเจนแล้วว่าข้าศึกนั้นทำทุกวิถีทางที่จะก่อกวนพวกเรา และดูเหมือนว่าตอนนี้ข้าศึกมีเสรีในการปฏิบัติมากขึ้น

ผมและรองผู้บังคับหมวดแพลโลแมนจึงต้องทำอะไรบางอย่างเป็นการตอบโต้ พวกเราจะทำให้การข่าวของพวกมันสับสนโดยการเปลี่ยนยุทธวิธีรายวัน เช่นการประชุมโจมตีจะเริ่มต้นด้วยการทำเสียงดัง ๆ เพื่อให้ข้าศึกรู้ว่าพวกเราอยู่ที่ไหน จากนั้นเราจะย้ายที่อยู่ในตอนมืดไปยังที่แห่งใหม่ห่างออกไปหลายร้อยเมตร ชุดลาดตระเวนที่ออกไปช่วงหลังจะมีปืนกลออกไปด้วยเพื่อเพิ่มอำนาจการยิง และระหว่างทางที่ออกลาดตระเวน เราจะทิ้งชุดประชุมโจมตีเล็ก ๆ เอาไว้ โดยชุดนี้จะกลับเข้าฐานหลังจากชุดลาดตระเวนชุดใหญ่ บางครั้งพวกเราจะลุดผ่านนาข้าวซึ่งมีน้ำท่วมสูงถึงคอเพื่อไปค้นหาที่อยู่หรือเส้นทางเคลื่อนที่ของพวกเวียดกง หากเราพบอุโมงค์ เราจะใช้สารซีเอส (CS) ซึ่งเป็นสารเคมีที่ใช้ในการควบคุมฝูงชนและก็ตามด้วยระเบิดสังหาร บางทีผมจะส่งชุดลาดตระเวนออกไปตอนช่วงเช้ามืดก่อนสว่างเพื่อจัดการกับที่หลบซ่อนของพวกเวียดกง พวกเราเริ่มจัดการพวกมันได้บางส่วนจากการเปลี่ยนกลยุทธ์แบบสายฟ้าแลบ

แน่นอนพวกเวียดกงก็ตอบโต้คืนด้วยการวางกับระเบิดและลอบโจมตีมากขึ้น เช้าวันหนึ่งผู้ใหญ่บ้านถูกเล่นงานขณะที่กำลังอาบน้ำที่ข้างๆ บ่อน้ำโดยวางเสื้อผ้าและปืนพกขนาด .๔๕ มม. อยู่ห่าง ๆ มีเด็กชายอายุแค่ ๙ ขวบ เดินมาที่ผู้ใหญ่บ้านแล้วยิงเขาด้วยปืนพกขนาด .๒๒ มม. สองนัด ผู้ใหญ่บ้านบาดเจ็บแต่รอดชีวิตและกลับมาปฏิบัติหน้าที่ในอีกไม่กี่สัปดาห์

ส่วนบาร์น เมื่อกลับจากการไปพักพื้นที่ออสเตรเลียเป็นเวลา ๖ วัน ก็ต้องมาเสียขาขวาถึงโคนขาจากการเหยียบกับระเบิด อีกรายพลทหาร รอบสัน ซึ่งมาพร้อมกับแพลโลแมนก็เสียชีวิตจากการเข้าไปเคลียร์อุโมงค์ สาเหตุคือเอาหัวมุดเข้าไปก่อน แต่พอเข้าไปได้สักพักก็ตกใจจนอาเจียนและก็ล้มก้นอาเจียนจนเสียชีวิตก่อนที่จะถูกดึงออกมา ทหาร

อีกคนเพิ่งมาถึงเวียดนามใหม่ ๆ ออกไปลาดตระเวน เมื่อถึงตอนจะนั่งพัก ก็ไปทับกับระเบิดที่ผลิตที่ประเทศจีนเสียชีวิตทันที สภาพศพน่าเวทนามาก

จำนวนผู้ที่ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตจากกับระเบิดทำลายขวัญ พวกเราพอสมควร และไม่ว่าพวกเราจะตรวจเจอกับระเบิดมากแค่ไหนก็จะต้องมีคนที่ต้องเป็นตกเป็นเหยื่ออยู่เป็นจำนวนมาก เพราะมันวางอยู่ทุกที่ที่คาดว่าพวกเราจะผ่าน การวางแผนเพื่อจะผ่านพื้นที่ที่มีกับระเบิดมาก ๆ ไม่ใช่เรื่องสนุกเลย บางทีเราอยากจะปะทะข้าศึกให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลยมากกว่า บางครั้งขณะเดินลาดตระเวน เราจะสังเกตเห็นดินเรียบ ๆ แต่ถ้าดูให้ดีจะมีโลหะเป็นสามง่ามโผล่ขึ้นมาจากดิน มันคือระเบิดสังหารบุคคลที่พร้อมจะทำให้ร่างของคนที่ยียบกระเจาไปทั่วบริเวณ ยิ่งเราสังเกตมากเท่าไรโอกาสที่จะรอดชีวิตก็จะมีสูงเท่านั้น อย่างเช่น กองหินและกิ่งไม้ที่วางไขว่กันเป็นเครื่องหมายของพวกเวียดกงที่บอกให้รู้ว่ามีการระเบิดอยู่บริเวณนั้นหรือเป็นพื้นที่สังหาร และเมื่อเราเจอสิ่งเหล่านี้ จะต้องหยุดอยู่กับที่ทันที และมองหาสิ่งที่น่าจะเป็นอันตรายต่อเรา เช่น เถาวัลย์ที่อยู่ผิวดิน (มักจะต่อกับสลักระเบิด) เส้นลวดเล็ก ๆ หรือพุ่มไม้ที่ถูกแหวกอย่างผิดธรรมชาติ ในฐานะผู้นำเราต้องคิดถึงลูกน้องก่อนเสมอ แม้ในใจเรานึกอยากจะพุ่งหลบหากมีการตรวจพบระเบิด แต่ลูกน้องเราละ พวกเราไปกันเป็นทีม เพราะฉะนั้นต้องคอยเตือนกัน ระวังให้กันและกัน ผมจะสั่งให้ลูกน้องระวังก้าวแต่ละก้าวที่เดินและให้ระวังสิ่งผิดปกติรอบด้านเสมอ แล้วถ้ามีการระเบิดใครกันที่จะตกเป็นเหยื่อ มันเป็นไปได้ทุกคนเลย บางทีเราก็กวาดนาอย่าให้ข้าศึกโจมตีตอนที่พวกเรากำลังผ่านดงระเบิด เมื่อผ่านไปได้ก็โล่งใจแล้วก็ไปเจออุปสรรคใหม่ต่อไป

ลูกน้องผมบางคนก็ทะเล้งอยากไขว่ความกล้า วันหนึ่งหนานเจอ ลูกกระสุน ค. ขนาด ๖๐ มม.เชื่อมต่อวงจรกับลูกระเบิดควีน เขาปลดชนวน

มันออก แล้วก็ส่งต่อมาให้ผม “เฮ้ ตรงอี่ (ผู้หมวดในภาษาเวียดนาม) ของขวัญที่ระลึกชิ้นหนึ่ง”

“ขอบใจหนาน” ผมตอบแบบประซด ๆ และก็ส่งลูกระเบิดให้ คิลลิแกนต่อ และก็เป็นที่คาดเดาได้คือ คิลลิแกนไม่ส่งต่อให้ใครเขาถือไว้ อย่างนั้นจนพวกเราไปถึงกระต๊อบร้างแห่งหนึ่งแล้วพันกระสุน ค. เข้ากับระเบิดขวางแบบสังหาร จากนั้นก็ถอดสลักนิรภัยแล้วโยนเข้าไปในกระต๊อบร้าง มันระเบิดขึ้นเร็วจนคิลลิแกนแทบจะหลบไม่ทัน

ผมได้ปรับแผนเล็กน้อยเพื่อให้ทันกับกลยุทธ์ของข้าศึกโดยการจ้างคนในพื้นที่ให้บอกเราว่าเส้นทางไหนมีกับระเบิด ตอนแรกเขาก็ไม่ยอมช่วยแก้งทำเป็นไม่เข้าใจ แต่พอรู้ว่าพวกเรามีหนานอยู่ด้วยเขาก็ยอม แต่การที่เอาชาวบ้านมาเสี่ยงกับอันตรายแบบนี้มันเป็นเรื่องที่เหมาะสมแล้วหรือ บางทีพวกชาวบ้านอาจจำเป็นต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อความอยู่รอดของครอบครัว ผมไม่สิทธิ์ที่จะไปตัดสินเขา แต่ในขณะที่เดียวกันลูกน้องผมก็สมควรจะมีชีวิตรอดจากสงครามนี้เช่นกัน แล้วเส้นแบ่งเรื่องคุณธรรมมันอยู่ตรงไหน ผมจะไม่นำลูกน้องผ่านพื้นที่อันตรายโดยการปฏิบัติตามแค่ในตำราอย่างแน่นอน ที่ผ่านมามหมวดเราสูญเสียลูกน้องไปมากจากกับระเบิด ผู้นำที่ต้องตัดสินใจในสนามรบโดยการรักษาสมดุลระหว่างการปฏิบัติตามกฎของสงครามและสิ่งที่ควรทำตามความเป็นจริงนั้นไม่ต่างอะไรกับการเดินทางบนพื้นที่อันตรายเลย เนื่องจากการตัดสินใจของผู้นำมีผลกระทบต่อลูกน้องโดยตรง ดังนั้นผมต้องซังดูให้ดี ในฐานะผู้บังคับหมวดทหารราบในสนามรบผมต้องพยายามรักษาไว้ซึ่งความมีมนุษยธรรมด้วย อย่างเช่น การซักถามเชลยศึกผมจะไม่ใช้การขู่หรือทำอะไรที่ไร้มนุษยธรรมโดยเด็ดขาด แต่สุดท้ายผมต้องได้ข้อมูลที่เป็นจริง และเรื่องนี้ลูกน้องผมช่วยได้มากทีเดียว

วันหนึ่งชุดซ่อมของพวกเรามีการปะทะกับข้าศึก มีทหารถูกยิงที่ขา ๑ นาย เลือดไหลออกมากทำให้ผมและชุดลาดตระเวนซึ่งอยู่อีกที่หนึ่งต้องรีบไปช่วย แต่ระหว่างทางต้องขึ้นเขา และผมสังเกตเห็นที่ตีนเขาที่กำลังจะผ่านมีกับระเบิดเต็มไปหมด และชาวนาที่อยู่ตรงนั้นก็หลบอยู่ที่พงหญ้าด้วยความกลัว

“มานีซี ปาป่าซัง หนาน ถามเขาซิว่าจะผ่านพื้นที่นี้ไปได้อย่างไร” ชาวนาสั่นหัว ดูท่าทางเขากลัวมาก สักพักก็มีวิทยุเข้ามา “บ้าเอ๊ย ถ้าเราเอาเขาออกไปจากที่นี่ไม่ทันเขาต้องเลือดหมดตัวแน่ ๆ” ผมสั่งหนาน “หนานถามเขาอีกทีซิ” แต่ชาวนายยังสั่นหัวไม่ยอมบอก ผมชักโมโหเลยชักมีดออกมา “หนานบอกเขาไปว่าฉันจะฆ่าเขาแน่ถ้าเขาไม่ยอมบอก”

ผมล่าเส้นไปแล้ว ผมไม่ฆ่าเขาหรอก แต่ลุงชวานานั้นไม่มีทางรู้ความจริงเพียงแค่การชู่ฆ่าก็ถือเป็นความผิดแล้ว แต่ผมไม่มีทางเลือก ลูกน้องผมกำลังบาดเจ็บสาหัส บางครั้งผู้นำต้องตัดสินใจเองในสถานการณ์ฉุกเฉินเช่นนี้ เขาต้องตัดสินใจให้ดีที่สุดเพราะต้องอยู่กับผลการตัดสินใจนั้นตลอดไป สงครามไม่ใช่กรณีศึกษาที่สามารถมาถกในห้องเรียนได้อย่างเสรี แต่มันเป็นสถานการณ์แห่งความเป็นความตายที่การตัดสินใจแต่ละครั้งบีบคั้นความรู้สึกถึงขีดสุด อีกทั้งในภาวะสงครามจะต้องมีคนเสียชีวิต ซึ่งถ้าไม่ใช่ฝ่ายเราก็ต้องเป็นฝ่ายตรงข้าม ความจริงข้อนี้ทำให้ผู้นำตัดสินใจลำบากว่าจะเลือกอย่างไรระหว่างมโนธรรมกับความเป็นจริง

สุดท้ายชาวนาคนนั้นก็ยอมพาเราผ่านพื้นที่อันตราย พวกเราผลักดันข้าศึกออกไปทันเวลาและลำเสียงลูกน้องที่บาดเจ็บออกไปได้ ผมขอบคุณชาวนาและปล่อยเขาไป เขามองผมอย่างแปลก ๆ คงนึกในใจว่าผมคงบ้าไปแล้ว

ช่วงครึ่งหลังของเดือนพฤศจิกายน การข่าวก็รายงานมาว่าข้าศึก จะทำการโจมตีครั้งใหญ่ในพื้นที่ที่ผมรับผิดชอบ เหมือนเช่นเคย ข้าไม่ได้ บอกว่าการโจมตีจะเกิดขึ้นประมาณช่วงไหนและในลักษณะใด สำหรับ หมวดทหารราบการบอกเช่นนี้ไม่ได้ช่วยอะไรมากนัก เพราะการปะทะทุก ครั้งมีความสำคัญหมด เพียงแต่ก็ทำให้พวกเราระวังตัวเองมากขึ้นเท่านั้นเอง ถึงแม้ว่าพวกเราจะระวังมากแค่ไหน แต่ก็ต้องมีช่องโหว่สักแห่งจนได้ อย่างบางครั้งที่ออกไปลาดตระเวน อาจมีบางช่วงที่เราอาจตกเป็นเป้าหนึ่ง เช่นตอนข้ามลำน้ำหรือพื้นที่โล่ง หรือตอนถูกบีบให้ต้องใช้ทางเดินแคบ ๆ เพราะไม่สามารถใช้ทางอื่นได้

บ่ายวันหนึ่งผู้หมวดบรินสันนำหมู่ของเขาออกไปลาดตระเวนและ ต้องขึ้นที่สูงชันมาก พลทหารพริกเกอร์เป็นคนเดินนำหน้า เขาระมัดระวัง มากขณะผ่านดงหญ้าและป่าละเมาะที่หนาที่บ รินสันเดินอยู่ข้างหลัง ห่างแค่ไม่กี่เมตรและมีฟิล เนลเดินต่อจากเขา พลทหารรอน วิลสัน เด็กหนุ่มจากรัฐอลาบามาอายุเพิ่ง ๑๗ ปี เดินเป็นคนที ๔ และมีอีก ๓ คน เดินต่อจากวิลสัน พริกเกอร์รู้สึกกังวลอย่างบอกไม่ถูก ไม่กี่วันก่อนหน้านี เขาารู้สึกว่าวันของเขาใกล้จะมาถึงแล้ว “ผมไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นครับหมวด รู้สึกไม่ดีเลย” เขาบอกผมอย่างอาย ๆ ผมเลยถามว่า “นายหมายความว่าอย่างไร ไม่สบายหรือเปล่า” เขาตอบว่า “เปล่าครับ ไม่ใช่อย่างนั้น ผมรู้สึกว่าบางอย่างร้าย ๆ กำลังจะเกิดขึ้นกับผม” “บางทีนายอาจทำหน้าที่เป็น คนนำทางนานเกินไป ฉันทจะบอกผู้บังคับหมู่ให้หาคนใหม่มาทำหน้าที่แทน ก็แล้วกัน” “ไม่นะครับ ได้โปรดอย่าทำอย่างนั้น ผมเป็นคนที่เหมาะสมกับหน้าที่นี้ที่สุดในหมู่ ผมไม่อยากจะให้คนอื่นเข้าใจว่าผมขี้ขลาด”

พริกเกอร์ไม่ได้เป็นคนขี้ขลาด เขาเพียงแค่นั้น แต่ที่เขากลัว มากกว่าคือกลัวว่าเพื่อน ๆ จะผิดหวังในตัวเขา ผมแนะนำให้เขาลापักผ่อน

แต่เขาไม่ยอม ผมบอกเรื่องนี้ให้รอบินสันรู้ แต่พอพริกเกอร์รู้เข้าก็มาขอร้อง
ผมให้เขาได้ทำหน้าที่เป็นคนนำทางเหมือนเดิม

ในเย็นวันนั้นพริกเกอร์เดินนำขึ้นเนินอย่างระมัดระวัง จู๋ ๆ
กระสุนปืนกลนัดหนึ่งก็พุ่งทะลุเข้าที่หน้าอกของเขา รอบินสันเดินเป็นคนที่
๒ หันกลับและพุ่งลงเนินมาเป็นระยะทาง ๒๐ เมตร และสะดุดอะไร
บางอย่างจนข้อเท้าหัก ส่วนเนลและวิลสันได้ยินเสียงก็รีบพุ่งหลบหาที่กำบัง

พริกเกอร์ทรุดตัวลงบนเข่าข้างหนึ่งและหันมาทางเพื่อน ที่หน้าอก
มีเลือดผสมฟองอากาศพุ่งออกมา ปืนของเขาตกลงกับพื้น แขนของเขา
เหยียดออกมาเหมือนจะขอความช่วยเหลือ ขณะที่กระสุนปืนกลเข้าตีกะเจาะ
เข้ากลางหลังเขาอีกหลายนัดจนล้มคว่ำลง

วิลสันตะโกน “พริกเกอร์ตายแล้ว! พระเจ้า เขาตายแล้ว!” เสียง
ของเขาดังสนั่นไปทั่วป่า วิลสันกลัวว่าคนอื่นจะไม่ได้ยิน เขาจึงตะโกนอีก
สุดเสียง จนเนลต้องบอกให้เขาเงียบ “หุบปากได้แล้ว! เขาตายแล้วทำอะไร
อีกไม่ได้แล้ว” มีการยิงปะทะอีกเล็กน้อย และเข้าศึกหรือพวกเวียดนามก็ได้
หลบหนีลงเขาไป ชุดลาดตระเวนได้นำศพของพริกเกอร์กับรอบินสันที่
บาดเจ็บกลับฐานโดยมีเนลทำหน้าที่เป็นหัวหน้าชุด

มันก็แค่นั้น ทหารอเมริกันได้เสียชีวิตลงอีกคนหนึ่ง จากจำนวน
๕๘,๐๐๐ นาย ที่ได้เสียชีวิตที่เวียดนาม สักพักก็จะมีคนใหม่มาแทนที่เขา
เป็นอยู่อย่างนี้จนกว่าสงครามจะจบลง

ตอนนี้พริกเกอร์ได้เสียชีวิตแล้ว โอกาสที่เขาจะได้ใช้ชีวิตอย่าง
มีความสุขหลังสงครามได้หมดไป เหลือไว้แต่เพียงความทรงจำในครอบครัว
และพวกเรา อีกไม่นานกองทัพก็จะแจ้งให้ครอบครัวเขารู้และส่งเหรียญ
กล้าหาญไปให้ ผมมาคิดดูอีกที ผมน่าจะเขียนจดหมายถึงครอบครัวเขา

แต่จะเขียนอย่างไรดี มันลำบากใจเหมือนกัน เขากลายเป็นคนที่รับลูกกระสุนแทนเพื่อน ๆ แต่ไม่ช้าไม่นานเพื่อนๆของเขาก็อาจจะตามเขาไป มันเป็นสถานการณ์ที่น่าเศร้ามาก เหมือนอย่างที่เราพูด “เขาตายแล้ว มันก็จบแค่นั้น” พวกเวียดกงรู้การเคลื่อนไหวของหมู่ของรบอินสัน ผมจำเป็นต้องทำลายระบบการข่าวของข้าศึกให้ได้ ไม่อย่างนั้นพวกเราก็จะตกอยู่ในสถานการณ์อันตรายต่อไปเรื่อย ๆ ผมให้เกียรติวัดเคาได้เสมอมา แต่การที่สถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้กลายเป็นสถานที่ในการส่งข่าวสารให้ข้าศึกเนื่องจากอยู่ในที่สูงที่สุดและช่องที่ตีได้ยื่นไปไกลมากทำให้ผมต้องจัดการขั้นเด็ดขาด

พลบค่ำของวันนั้น ผมนำชุดลาดตระเวนไปที่วัดและบุกเข้าไปในลาน จับเอาศิษย์วัดทั้งหมดมารวมในอาคารซึ่งค่อนข้างจะโล่งมีสัญลักษณ์รูปดวงตาขนาดใหญ่ตั้งอยู่บนแท่นด้านทิศตะวันออก และก็มีลูกบอลขนาดใหญ่ทำจากกระดาษแขวนจากเพดานจรดพื้นอยู่ตรงกลางระหว่างผนัง ๒ ด้าน ข้างหน้ามีเทียน ๑ เล่มที่จุดอยู่

ผมสั่งดอนให้เอาปืนกลไปตั้งบนหอคอย ส่วนหมู่ของเนลก็ให้วางกำลังซุ่ม ๓ จุดใกล้ ๆ กับวัด ส่วนพระ ผมให้อยู่ภายใต้การควบคุมของหมู่ของดอน พวกเราคอยตั้งคืนเพื่อให้พวกเวียดกงโผล่มา ดวงตาขนาดใหญ่ที่อยู่ด้านหลังพวกเราคงกำลังดูว่าพวกเราที่กำลังละเมิดความศักดิ์สิทธิ์ของสถานที่แห่งนี้จะทำอะไรต่อไป พระและผู้ช่วยก็นั่งอยู่ใกล้ ๆ เทียนทำอะไรไม่ได้ ไม่มีการส่งสัญญาณออกไปในคืนนั้น และเมื่อใกล้ถึงรุ่งเช้าก็มีพวกเวียดกง ๓ คนเข้ามาดูว่าเกิดอะไรขึ้น เราคอยจนพวกมันเข้ามาในระยะ ๓๐ เมตร แล้วก็สังหารด้วยปืนกลที่ตั้งอยู่บนหอคอย ผมไม่รู้สึกเสียใจในสิ่งที่ทำลงไป เราแก้แค้นให้กับพริกเกอร์แล้ว

สองวันต่อมาพวกเราไปลาดตระเวนที่เจดีย์พุทธแห่งหนึ่ง พระ

//////////

และหญิงชายตาบอดที่นั่นไม่ได้ทำให้ผมเปลี่ยนใจ ผมรู้ว่ามิเส้นแบ่งระหว่าง
มโนธรรมกับความต้องการปกป้องชีวิตลูกน้อง ถ้าผมล้ำเส้นมโนธรรม
บ่อย ๆ ผมก็จะกลายเป็นอาชญากรในที่สุด

ไม่ว่าจะอย่างไร หอคอยในพื้นที่ได้หยุดส่งสัญญาณให้พวกเวียดนาม
แล้ว